

endvidere, at hvis det viste sig nødvendigt, kunde man jo supplere Loven paa dette Punkt. Nu kan det være en Skønssag, hvornaar man mener, det kan være nødvendigt at supplere en Lov, men naar Lovgivningsmagten vil være tilstrækkelig lydhør overfor de Krav, der ere omtalte i denne Lov, forekommer det mig, at den Anmodning, Arbejderforsikringsraadet retter til Arbejdsgiverne, maa Lovgivningsmagten føle som rettet til sig. Ganske vist er det kun i nogle enkelte Tilfælde, at den tilskadekomne Arbejder ikke har opnaaet den Erstatning, Loven tilsiger ham, men selv om saa er, maa vi huske paa, at ogsaa de enkelte Individuers Skæbne maa ligge os alvorligt paa Hjerte. En anden uheldig Omstændighed bevirkes af de omtalte Forhold. Derved at der er enkelte Arbejdere, som ikke faa Erstatning, skønt de faktisk have den samme Ret til Erstatning som de, der ere saa heldige at være i Arbejde hos en Arbejdsgiver, der er i Stand til at udrede Erstatning, brydes og tilsidesættes den Lighed for Loven, der altid maa tilstræbes i et demokratisk ordnet Samfund.

Jeg har for Resten grundet Haab om, at et Forslag fra Indenrigsministeren om Forsikringspligt vil kunne vinde Tilslutning her i Tinget. Dette Haab bygger jeg navnlig paa den Omstændighed, at i den Lov, vi vedtog i Fjor om Søfolks Ulykkesforsikring, er der netop optaget en Bestemmelse om Forsikringstvung for Arbejdsgiverne, en Bestemmelse, der jo har den Hensigt, at Arbejderen altid kan være sikker paa den Erstatning, Loven tilsiger ham.

Den ærede Indenrigsminister bebudede forleden Dag et Forslag om Ulykkesforsikring for Arbejdere ved Landbrug og Skovbrug. Et saadant Forslag finder jeg ret betimeligt, da baade Landbrug og Skovbrug efter deres moderne Driftsmaade ingenlunde kunne siges at være ufarlige Virksomheder. Paa Grundlag af denne Kendsgerning henstiller jeg til den ærede Indenrigsminister at tage under alvorlig Overvejelse, om det ikke vilde være rigtigt i det bebudede Forslag at indføre Principet om Forsikringstvung for Arbejdsgiverne, eller i alt Fald under en eller anden Form at tilvejebringe Betyggelse for, at Arbejderen altid faar den Erstatning, Loven tilkender ham. Jeg skal ikke lægge stor Vægt paa Formen. Hvad det kommer an paa, er, at der skabes saa stor Betyggelse som muligt for dem, denne Lov tilsigter at komme til gode.

Det maa maaske være mig tilladt til Slutning at fremkomme med nogle politiske Betragtninger, ihvorvel jeg paa Forhaand maa indrømme, at der er mange andre ærede Medlemmer her i Salen, der ere meget mere kvalificerede til at fremkomme med politiske Betragtninger end jeg. Den stedfundne Forhandling giver mig imidlertid Anledning til kortelig at komme ind paa et Par enkelte Punkter. Navnlig angaa mine Bemærkninger den Kritik, der er fremkommen mod Regeringen for Udnævnelsen af det 12te kongevalgte Medlem af Landstinget, den forhenværende Folketingsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds. Der blev af det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) angaaende denne Udnævnelse sagt: „Manden har været folkevalgt Repræsentant, jeg tror endog blot i nogle faa Uger, og har nedlagt sit Mandat eller ikke søgt Genvalg, fordi hans private Forretninger lagde for meget Beslag paa hans Tid, til at han kunde give sig af med Rigsdagsarbejdet.“ Jeg skal straks sige, at jeg finder, det er en fuldkommen ærlig og hæderlig Sag, om en Rigsdagsmand nedlægger sit Hverv af den Grund, at han ikke kan afse tilstrækkelig Tid til sin Rigsdagsvirksomhed af Hensyn til andre, private Forretninger, men naar jeg fremdrager det Forhold, er det, fordi det synes at se ud til, at det ærede Medlem for Ringsted ikke synes at være rigtig underrettet om, hvordan den Sag hænger sammen. Jeg mindes tydeligt for 18 Aar siden, da den nuværende 12te kongevalgte Landstingsmand var Folketingsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds, hvilke Bevægrunde han da gav for sin Mandatnedlæggelse, og det var noget ganske andet end det, der blev anført af det ærede Medlem for Ringsted.

Det var i 1887, at den nuværende 12te kongevalgte Landstingsmand blev valgt til Folketingsmand for Esbjerg Kredsen, altsaa i det Aar, da der om Foraaret opstod en politisk Uoverensstemmelse mellem afdøde Folketingsmand Berg og det daværende Venstreflertal i Folketinget, en Uoverensstemmelse, der medførte, at Berg nedlagde sit Mandat som Formand for Folketinget. Den 12. Juni 1887 holdt Berg ovre i Kolding et Vælgermøde, som alle politisk interesserede Mennesker imødesaa med stor Interesse, fordi man vidste, at han vilde gøre Rede for sin politiske Uoverensstemmelse med Folketingsflertallet og sin deraf følgende Mandatnedlæggelse. Dette skal jeg ikke komme nærmere ind paa, da det for saa vidt ikke har Betyd-